

N:o 56.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1880.
— — — — Andra Kammaren den 14 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående ändring af 1 §
i Kongl. förordningen den 21 Mars 1844 om förbud
mot lotteriinrättningar.*

(Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 1) Utlåtande N:o 17 och
Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 2) Utlåtande N:o 11.)

S. A. K.

Uppå Rikets Ständers underdåniga framställning rörande ej mindre fortfarande förbud mot enskilda lotterier, än äfven upplifvande af det i äldre författningar stadgade förbud mot försäljning af lotter här i riket för utländska lotteriers räkning, utfärdades nådiga förordningen den 21 Mars 1844, hvilken i 1 § innehåller, att lotteri ej får af någon inrättas och öppnas för allmänheten, och att ej heller är tillåtet att för egen eller andras räkning utbjuda eller afyttra lotter till penningars eller annan lös eller fast egendoms bortlottande inom eller utom riket.

Enär emellertid under senare åren företag kommit till stånd, som, ehuru icke hänförliga under nämnda förordnings bestämmelser, likväl egde hela karakteren af de förbjudna lotterierna och sålunda verkade i samma skadliga riktning som dessa, samt dessutom syntes med en viss förkärlek vilja anknyta sig till litterär förläggareverksamhet och derigenom på ett betänkligt sätt hotade att inom litteraturens område utöfva ett förderfligt inflytande, har hos Riksdagen föreslagits, att Riksdagen måtte hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om förändrad lydelse af ofvanberörda stadgande, i syfte att förhindra så beskaffade missbruk.

Det har icke undgått Riksdagens uppmärksamhet, att lotterispel börjat på senare tiden allt mer och mer bedrifvas i förening med litterär förläggareverksamhet. Huru allmänt detta förfaringssätt numera är, visar sig bäst deraf, att, enligt hvad Riksdagen har sig bekant, endast i hufvudstaden för närvarande utgifvas icke få tidskrifter, hvilkas redaktioner utlofva vinster och premier, bestående af penningar, skrifter, taflor, lottsedlar i utländska lotteriinrättningar eller andra föremål, stundom till ganska stort värde, hvilka genom lottdragning kunna komma prenumeranterna till del. Om också ofvan åberopade stadgande icke kan anses innefatta otvetydigt förbud mot dylika industriföretag, är det likvisst otvifvelaktigt, att de till sin natur och beskaffenhet äro att hänföra till lotterispel.

Af innehållet, stilen och utstyrelsen af flere af ofvannämnda tidskrifter synes äfven framgå, att de hufvudsakligen äro afsedda för de mera obemedlade och okunnige. Häruti ligger utan tvifvel en fara, att desto flere, dårade af de lockande förespeglningarne om vinster, skola, ej så mycket af begär efter kunskaper, som fastmera af vinningslystnad, låta förleda sig att på dylika tidskrifter offra mera än deras tillgångar medgifva. Men äfven om så icke skulle vara förhållandet, torde dock vara tydligt, att hvarje dylik tidskrifts innehåll icke gerna kan utgöra full ersättning för prenumerationsmedlen, utan att de prenumeranter, som icke erhålla vinster, göra förlust till förmån för dem, som erhålla sådana.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt och då möjligheten att bättre, än hittills kunnat ske, förekomma bedrifvande af en rörelse, hvilken, enligt Riksdagens åsigt, strider mot andan om än icke mot ordalydelsen af nu gällande stadgande, måste i afsevärd mån ökas, derest åt sagda ordalydelse beredes större tydlighet, får Riksdagen hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om sådan förklaring af hvad med *lotteri* i Kongl. förordningen den 21 Mars 1844 förstås, att det med samma förordning åsyftade ändamål må kunna vinnas fullständigare än hvad som hittills visat sig vara fallet.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 14 Maj 1880.
